

Нека ми (унапред се извињавам) опросте читаоци – ја овај текст пишем док гледам „Утисак недеље“, стрпљења немам да сачекам крај, па на миру напишем неки (што би рекла Џеј Кеј) неразумљиви текст који (ионако) не служи ама баш ничему.

Слушам како Џеј Кеј објашњава уреднику *НИН*-а да је бесмислен тај стари лист, мали му тираж, а и нико их нормалан, брате, не разуме. Досадно пишу, све неке речи које жив човек не мож' да растумачи... А и онај Ћирилов. Па тај је за све оне деценије свог узалудног рада урадио мање него Џеј Кеј за један дан. Зашто? Зато што је Џеј Кеј лидер са сто и нешто 'иљада фанова, готиван је Чеда, стајлингом јој импонује и била је на некој трибини да му помогне...

Елем, покушали су гости Оље Бећковић да похвале Џеј Кеј. Дали су све од себе. Борка је чак у једном тренутку покушала да јој преведе једну непознату реч „феномен“ или „феноменолошки“, али је оманула јер је после рекла и „еуфемизам“ и тиме упрскала ствар.

Џеј Кеј је са досадом гледа док помиње Брехта ... Чека да ућути и да им свима објасни да су сва та њихова писанија заједно, нискотиражна, које не чита седам милиона људи – бесмислена, или као што је уметница лепо цитирала Басару (чији јој је дискурс напрасно постао тако рећи ближи од текстова њених хитова – нема везе што и он ту и тамо падне у напаст да пише оне дугачке реченице које поштен свет не разуме) „обично паламуђење“, те да они не знају да раде посао, да су сви они наспрам ње го... нико и

НИШТА...

Пишем о овој „ствари“ док се „ствар“ одиграва и као да се подразумева да сви читаоци овог текста знају о чему говорим. Наиме, Џеј Кеј (ево, управо је рекла Ћирилову да није смео да каже да се не слаже са називом параде „поноса“ јер бити геј не значи да треба бити поносан него толерисан, и да би лепши – што је, наравно, истина – назив био парада толеранције или нечег сличног, да бити геј није основна карактеристика човека одређене сексуалне оријентације... и остале слабо разумљиве ствари) – извињавам се на дигресији – дакле, хтела сам да подсетим да је разлог гостовања Џеј Кеј у овој емисији њен храбро изнети став у колумни у *Куриру* где се уметница изјаснила „За геј параду“. И сада ови интелектуалци, људи кој цео живот причају такве и грдније јереси, имају да седе и диве се – чему? Не бих да звучим грубо, али то је као да су довели мајмуна у студио и сада га хвале, не без непријатности која увек бива као последица свести о идиотскости ситуације, хвале га, дакле, што не каки по улици. Лепо. И корисно.

Џеј Кеј, чија је колумна помогла геј популацији више него ико икада игде, а која при томе не одолева да нам саопшти како она „није геј“, окреће се, што је преко сваке мере непристојности јер је пристојност глупа реч (што је, на крају крајева, фашистички), према господину Ћирилову и пита га да ли је он био на паради. Објашњава једном од највећих српских интелектуалаца да треба да буде јасан и концизан, учи га како да се изражава, прозива га, ја слушам и не могу да верујем, испитује човека (ОК, полицијско дете нема где да научи шта је мера и шта се не пита и докле се не иде, која се црта једноставно не прелази – никад!), тражи од њега да нам у једној емисији објасни, да нам нацрта и лепо „призна“ – шта је његова сексуалност. Она је идиот, то је неспорно, али идиотлук који се овде заступа није безопасан. То је тај комесарски, један полицијски идиотлук који захтева од мене да будем црна или бела, да будем на геј паради ако сам педер и да не

Џеј Кеј као нови лидер „друге Србије“

Пише: Ана Радмиловић

понедељак, 25 октобар 2010 12:04

смам да будем на првом месту човек, мислећи, са мишљу која се можда разликује, са финесама... То је идиотлук који се сви у студију упињу да подрже. Борка покушава да преведе реч популизам (одустала је од „феноменолошки“) и ипак, прелазећи преко ове неописиве свињарије са господином Ћириловим, даје све од себе да преведе језик Џеј Кеј на језик своје идеологије, која не да пуца шавовима него се управо распала у парампарчад овим трагикомичним покушајем да се један идиотлук посматра прво на нивоу феномена, али пошто идиотлук не разуме термин феноменологија, покушај се спушта ниже.

На крају, свака част Џеј Кеј. Испљувала је, као што то бива у причи о Франкенштајну, све оне који су је лицемерно хвалили као што човек хвали мајмуна „баш је слатак, не каки насред собе“. То је цена егзибиционизма држања мајмуна као кућног љубимца, да тако кажем.

Или по српски (да ме цео свет разуме): тражили сте – гледајте, и тако вам и треба!